

TE LAAT— NIET TE LAAT

DOOR
CH. TRAVIS

De vijfde lezing van het telegram bracht mij geen oplossing, de zesde en zevende evenmin. De achtste zou mij ook geen idee hebben gegeven, als ik het voor den achtsten keer gelezen had; daartoe kwam het niet, want Will stootte de kamer binnen.

Ze klopte op mijn schouder, schudde mijn hand en gaf me een zoen: „Oom, reuze-bedankt voor het week-end. Het was reuze-gezellig, en ik heb reuze-spijt dat ik weg moet. Ik was reuze-graag langer gebleven.”

„Blijf dan,” inviteerde ik, terwijl ik aan Dick's telegram dacht: ik kom; houd Will vast. „Je doet er jezelf en mij een plezier mee.”

„Kan niet, oom. Ik heb afgesproken, dat ik stellig Maandagmorgen in de stad zou zijn. — Dag, hoor. Tot 'n volgenden keer. Ik geloof dat ik de taxi hoor.”

Spijtig liet ik haar uit. Dick, zoon van mijn oudsten en besten vriend, rekende er op dat Will hier zou zijn; nu hij onverwachts een extra-vacantie van een week had gekregen, zou het hem erg teleurstellen, mij hier alleen te vinden, omdat hij niet mij, maar Will iets vragen moest.

De chauffeur bracht mij plotseling op het goede plan. Terwijl Will weer vlug naar binnen liep om een vergeten taschje of shawl of zooiets te halen, sprak ik den chauffeur aan: „Je wil wel een extra-fooi verdienen, een flinke? Dan zorg je dat je tien minuten te laat aan het station komt. 't Is de laatste trein, begrepen?”

„In orde, meneer,” antwoordde de man. „Ik zal precies tien minuten te laat zijn.”

„Haast je,” zei ik nog, toen Will was ingestapt, en ik beschouwde mezelf als een goed tooneelspeler. De taxi schoot weg, ik wuifde mijn nichtje na — en na een half uur stond zij weer in de gang.

„Die akelige taxi! Er mankeerde wat aan den motor; we waren wel tien minuten te laat.”

„Dat is jammer, Will, heel jammer. Maar ik heb een goed nieuwtje voor je, als schadevergoeding,” troostte ik. „Ik heb een telegram van Dick gekregen: hij komt hier een week logeeren.”

Zij bloosde, maar deed geen moeite om haar vreugde over deze aankondiging te verbergen.

„Is het waar oom? Wanneer komt hij?”

„Morgenochtend, heel vroeg.”

„Wel, dan zal ik tot morgenavond hier blijven. De anderen zullen wel begrijpen, dat ik den trein gemist heb.”

Dick kwam 'smorgens, begroette mijn nichtje stralend, die nog intenser straalde. — en 'smiddags reden wij naar de stad. Want ik moest mee om te assisteeren bij het koopen van de verloovingsringen en om

de gewichtige keuze te helpen bepalen.

Terwijl wij later op het terras van een restaurant zaten, dicht bij een taxi-standplaats, bracht het gezicht van een der chauffeurs mij een schuld te binnen. De man had zijn loon ten volle verdiend.

Hij deed echter zeer verlegen, toen ik op hem toeliep. Will en Dick letten natuurlijk niet op mij.

„'t Spijt me reusachtig, meneer; 't was mijn schuld niet. Onderweg heb ik tien minuten aan den motor geprutst, en toen in 'n kalm gangetje naar het station gereden. Maar de trein was ook te laat. De juffrouw had meer dan voldoende tijd om een kaartje te koopen.”

Ik keek hem verstomd aan.

„Dus zij is vertrokken?”

„Ja meneer; mijn schuld was het niet... Ah, dank u meneer.”

Hij tikte meer dan beleefd aan zijn pet.

Will scheen echter iets gezien te hebben, want toen ik weer op het terras zat, vroeg zij: „Wat heeft die chauffeur voor u gedaan, oom?”

„Die chauffeur? Oh, een boodschap. Maar... Dick ga eens zien of er sigaren aan het buffet zijn. — En nu jij, meisje! Waarom heb jij gisteren den trein gemist? Hij was veel te laat.”

Will bloosde nu heviglijk.

„Dat heeft die chauffeur u natuurlijk verteld! Ik was niet te laat, maar... ik had het telegram gelezen.”

„Het telegram van Dick?”

„Ja, ik zag het op tafel liggen, toen u mijn koffer van boven haalde, en ik las het. Reuze-onbescheiden van me, niet? Toen ik las dat Dick zou komen, dacht ik... weet u, misschien hoopte Dick dat ik hier zou zijn, en ik doe hem graag 'n plezier.”

„Dat had je mij kunnen zeggen,” opperde ik ongeloofig.

„Ja... maar...” Haar blos werd hooger. „Ik zeg zooiets niet graag. Bescheidenheid, begrijpt u. Nou, en toen was de motor defect en ik was er blij om. Maar de trein was ook te laat, en ik stapte het station binnen, want de chauffeur mocht het niet weten...”

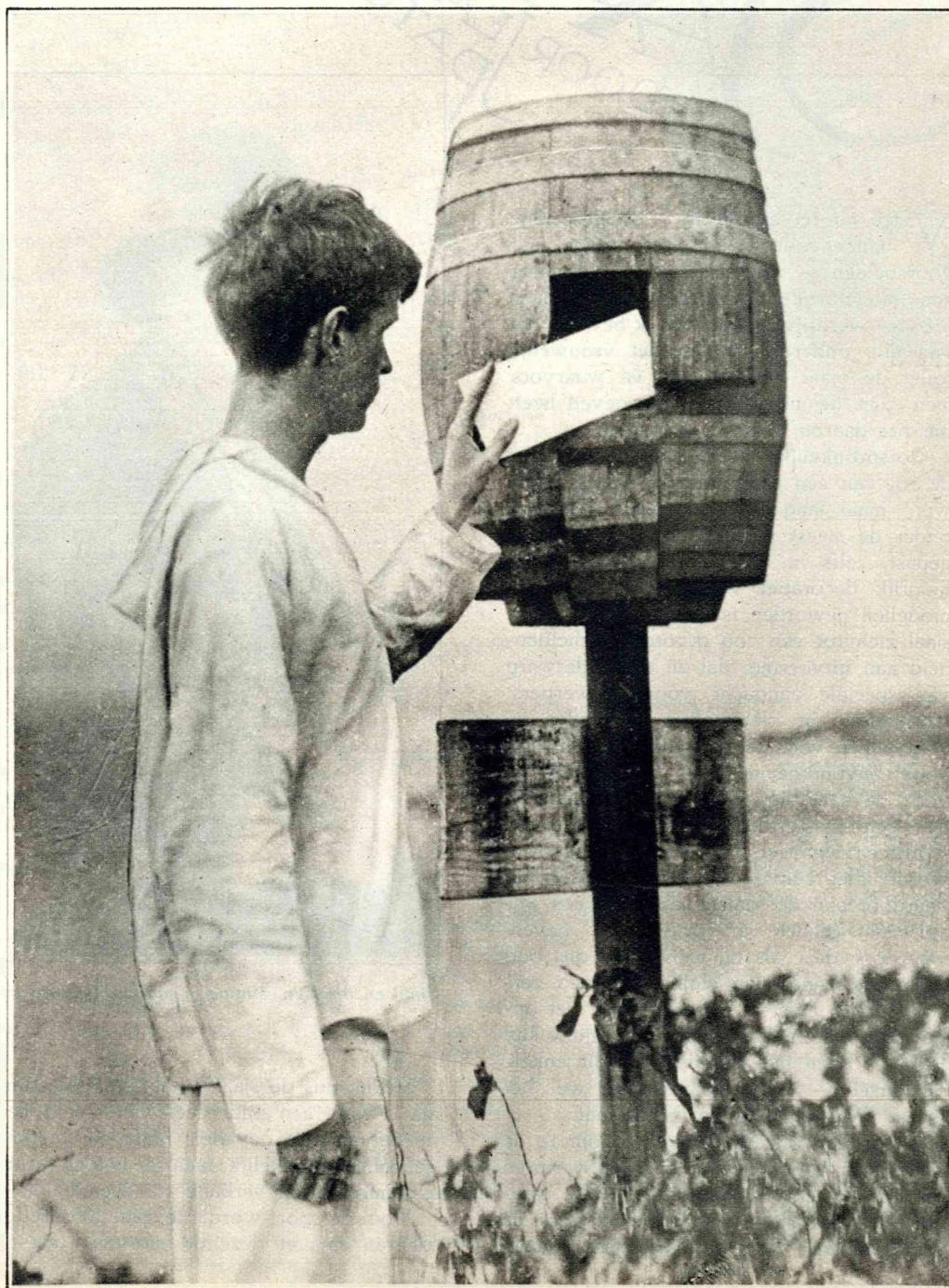
„En?”

„En? Ik liet den trein vertrekken en ik bleef op het perron, en ik kwam terug, en Dick was blij toen hij me hier zag.”

„Is dat alles?”

„Niet alles,” antwoordde Will aarzelend. „Ik wist iets van Dick — of ik dacht het maar, enne... ik help de menschen graag, hem ook. Ik moest den goeien jongen toch een kans geven? Maar u mag het nooit aan hem vertellen, hoor!”

Ik beloof het graag.

TANTE POS op de Zuidzee-eilanden. Een ton, die om de twee à drie maanden wordt gelicht, dient in dezen uithoek van de wereld als brievenbus.